

gjøre nogen Indsigelse imod ham. Smidlertid maa Forvildbelsens Tid engang faae Ende.

Det har været mig meget kjært, at næsten alle de Gjenstande, hvorpaa jeg principmæssig kunde have at henlede Opmærksomheden, have været omtalte og, jeg kunde gjerne sige, næsten alle i den Retning, jeg kunde ønske. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgkreds (Steen) har i et Par væsentlige Punkter faa fuldstændig fremstillet, hvad der maatte bringe til at vige tilbage fra det, der her er foreslaaet, at jeg ikke skal gaae nærmere ind derpaa; men der er et Punkt, jeg skal berøre, fordi jeg troer, at han med Hensyn dertil har været Noget paa Bidsbor, og det er Island. Det ærede Medlem faae, troer jeg, den islandske Sag lidt fra Skolefondens Side. Der laa bagved hans Tale et Slags Duffe om, at Skolefonden skulde kunne faae den Capital tilbage, som staaer og i lang Tid har staaet som en Gjæld for den islandske Skole. (Steen: Det er Ministeriets Forslag!) Ja, det er fuldstændig rigtigt. Ministeriets Forslag forekommer mig for det Første i sig selv fuldkommen vrangt, ja, jeg vil gaae meget videre og sige: vrangt med Bevidsthed, eftersom det er min Overbeviisning, at man i Justitsministeriet godt maa vide, at der i sin Tid aldeles ikke er regnet paa, at denne Capital ved den endelige Afregning med Island nogensinde skulde restitueres, men at man oprindeligt betragtede den mere som en Gave af Kong Christian den 8de — ifald jeg erindrer rigtig — end som et Laan. Formen Laan var kun valgt, fordi Christian den 8de havde den ulykkelige Svagthed at lade de Folk, hvem han ønskede at give Penge, skrive Beviser for Laan. Vi have ligeoverfor private Folk været i den Forlegenhed at maatte see dem tilbagebetale ikke smaa Summer, flere Tusinde Rigsdaler, om hvilke vi vare overbeviste, at havde Christian den 8de ikke ved sin Thronbestigelse fornægtet det flette Gratialesystem, som dengang bestod, havde han givet Vedkommende disse Penge; men nu laante han dem Pengene i det Haab, at de aldrig skulde betale dem tilbage. Hans Død indtraf imidlertid, før Sagerne vare afgjorte, og Vedkommende have maattet betale Pengene tilbage, thi Beviislighederne for, at det var Gaver, sav-

nedes; og saaledes gaaer det ogsaa med denne Fond. Dengang havde man et heelt Ræddike-system, og man vedbliver endnu at dyrke det, idet det finder fuldstændig Understøttelse fra adskillige Sider. Naar man trængte til Penge, og der var nogle i en Ræddike, tog man dem idet man gav sig ud for at laane dem, og dermed gif man videre. Grunden, hvorfor jeg staaer faa stærkt paa, at man skal kaste dette Krav bort, er den, at vor Kamp ligeoverfor Island bestaaer i, at Islænderne paastaae, vi skyldte dem Gud og Alverden; de have Forbringer, som de sige ere mange Gange bedre, og som løbe op til circa 5 Millioner. Efter min Overthydning er dette fuldkommen uberettiget; men det er en Feil, at disse 21,000 Rbd. ikke ere ubflettede der, hvor de staae som et Krav, og ikke ere opgivne der, hvor de staae som en Gjæld. Dette vilde være skeet, ifald Afgjørelsen med Island var kommen til at indtræde denne Gang. Jeg troer ikke, man vil tage mig det ilde op, naar jeg her i den Anledning berører, hvad der, saavidt jeg har forstaaet, er skeet, og hvad der vistnok maa skee. Derjom jeg har forstaaet Forhandlingerne paa Althinget rigtigt, har dette egentlig ikke været utilbøieligt til at komme til en Afgjørelse, som noget lignede den, hvortil der var forelagt Forslag. Saavidt jeg kan see, har man ogsaa i lang Tid i Althinget formodet, at det vilde komme til en Afgjørelse, som, om den end ikke gif ganske ind paa Forslaget, dog gjorde det nogenlunde; men Regjeringen havde havt, ja, jeg troer, at jeg bruger et mildt Udtryk, naar jeg siger, den Ubehjælpelighed i Spidsen for Althinget at sætte en Mand, der er yderst hæderlig og dygtig, men som repræsenterer de paa Islands Vegne meest ultragaende Forbringer fra Syttenhundrede og Hvidkaal, som paa nogen Maade kunne opstilles. Jeg bruger eypres disse Udtryk for at antyde, at der paa Bunden af alle disse Forlangender efter min Overthydning ikke er en Gnist af historisk Sandhed, naar jeg ikke tænker mig Island som noget aldeles Gne i Verden. Naar jeg tager Verden og Udviklingen, som den var, faa er denne Mand's Paastand vrang, men paa den anden Side er den faa fast hos ham, at det var for meget at forlange af ham, at han, naar han var udnævnt